

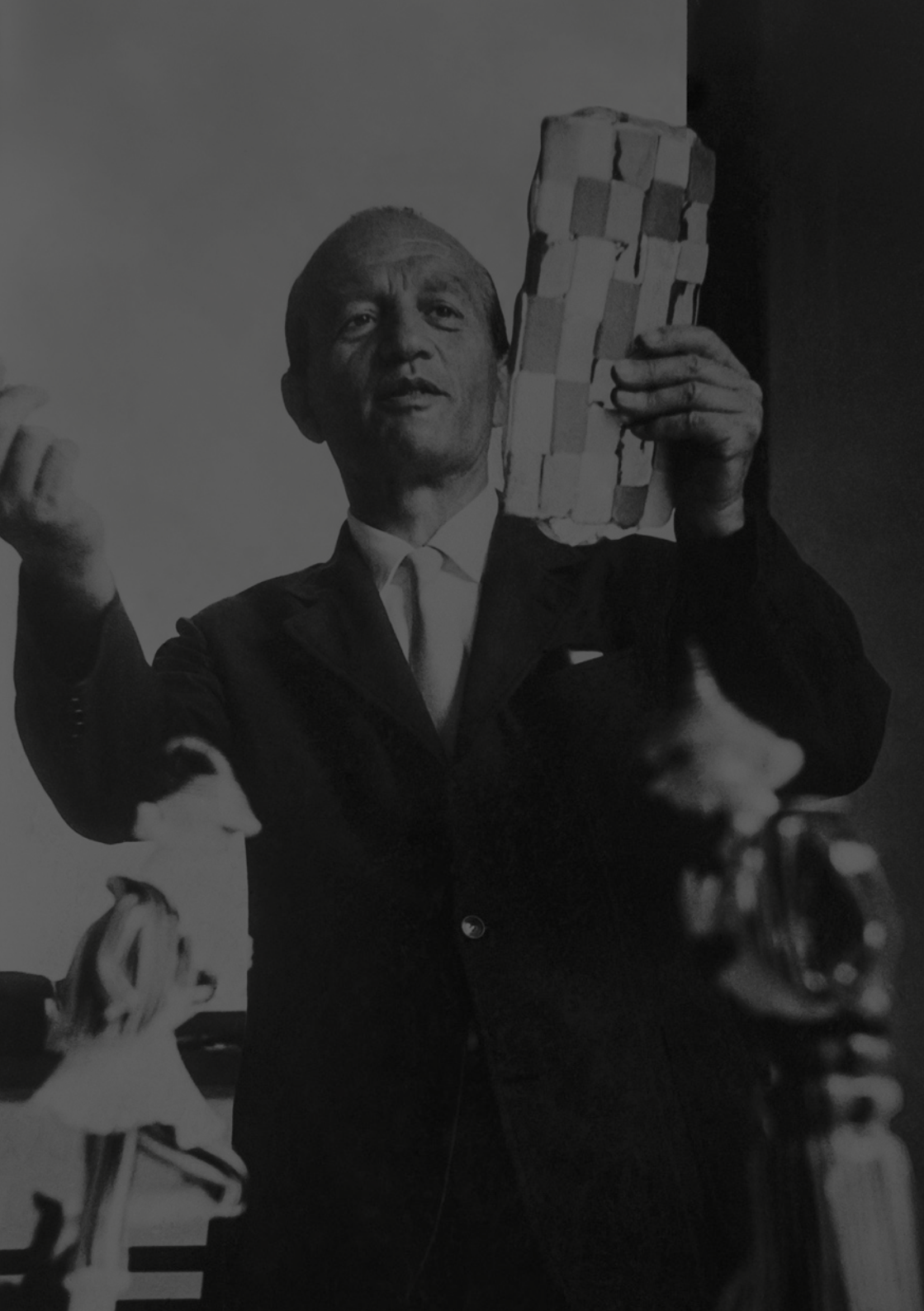
**Italské sklo
jako leader a inspirace
vývoje světového
sklářství**

**Italian Glass as a Leader
and Inspiration of the
Development of World
Glassmaking**

u(p)m

14. 11. 2024

venini

David Landau

O sběratelské vášni děl Paola Veniniho

David Landau je vášnivý sběratel děl Paola Veniniho — se svou ženou získal do sbírky přibližně 2 500 kusů z dílny tohoto předního tvůrce navazujícího na tradici muránského skla. Své nadšení pro moderní sklo rád sdílí s institucemi po celém světě. Patří k předním podporovatelům a spolupracovníkům Muzea skla v americkém Corningu a inicioval vznik mezinárodně uznávané galerie zaměřené na současné sklo i sklářskou tvorbu 20. století LE STANZE DEL VETRO („The Glass Rooms“), jež sídlí na benátském ostrově San Giorgio Maggiore. Tato instituce věnující se též výzkumu, je společným projektem Nadace Giorgio Cini a švýcarské nadace Pentagram Stiftung, v jejíž dozorčí radě David Landau působí.

Příspěvek na kolokvium [zde](#)

David Landau, původní profesí lékař, vystudoval dějiny umění na Univerzitě v Oxfordu. V roce 1984 založil časopis *Print Quarterly* zaměřený na umělecký tisk, mezi jeho další oblasti zájmu patří především umění italské renesance. Podílel se jako kurátor na mnoha výstavách, např. na expozici věnované malíři Andreu Mantegnovi (Metropolitní muzeum v New Yorku, 1992). Je též autorem řady knih, mj. *The Renaissance Print* (společně s Peterem Parshalem, 1996). K zájmu o umělecké sklo ho přivedlo setkání s Marií-Rose (Rosi) Kahane, jeho pozdější ženou, jež působí na pozici prezidentky nadace Pentagram Stiftung. David Landau stojí za skvělými projekty, které vznikly díky spolupráci předních institucí. V roce 2018 kupříkladu zprostředkoval v Muzeu skla v Corningu uvedení výstavy *Glass of the Architects: Vienna, 1900–1937*, jež měla svou premiéru o 2 roky dříve v Le Stanze del Vetro a na níž se podílelo též vídeňské MAK muzeum. David Landau založil mezinárodní benátský festival sklářství Venice Glass Week a společnost Murano Lights the World projects.

David Landau

About the Passion of Collecting Venini

David Landau is a passionate collector of the works of the Venini glassworks — with his wife, he has collected approximately 2,500 glass artworks of this great Murano glassmaker. Landau is happy to share his enthusiasm for modern glass with institutions around the world. He is a Fellow of the Corning Museum of Glass, and he helped found the internationally recognised gallery of 20th-century and contemporary glass LE STANZE DEL VETRO (“The Glass Rooms”), on the Venetian island of San Giorgio Maggiore. This art- and research-focused institution is a joint initiative of the Giorgio Cini Foundation and the Swiss-based Pentagram Stiftung, which has Landau in its supervisory board.

Contribution to the colloquium [here](#)

Although initially a medical doctor, David Landau went on to study art history at Oxford University. In 1984 he founded *Print Quarterly*, a journal on the art of printmaking, and his interests focus on the Italian Renaissance. He helped curate numerous exhibitions, such as one dedicated to the painter Andrea Mantegna (Royal Academy, London and Metropolitan Museum of Art, New York, 1992). He has written a number of books, including *The Renaissance Print* (with Peter Parshall, 1996). Landau was introduced to the fascinating world of glass art by his future wife, Marie-Rose (Rosi) Kahane, who is the President of the Pentagram Stiftung. David Landau is the motivator behind superb projects accomplished in cooperation with leading institutions. Notably, in 2018 he arranged for the Corning Museum of Glass to host *Glass of the Architects: Vienna, 1900–1937*, an exhibition prepared in collaboration with the MAK Wien that was premiered two years earlier at Le Stanze del Vetro. He was the founder of the Venice Glass Week and of Murano Lights the World projects.

Jean Blanchaert

Venini — to je to, co se děje v Evropě: Venini a Murano

— Anotace

Po krátkém představení magických 20. let 20. století se příspěvek zaměří na důležitou roli, kterou Venini sehrál při znovuoživení muránského skla. Starověké techniky jeho výroby díky spolupráci s předními umělci, návrháři a architekty 20. století obohatil o nové myšlenky a formy.

— CV

Jean Blanchaert je galerista, kurátor, editor a kritik umění. Po více než 35 let provozoval v Miláně Galerii Blanchaert s důrazem na umělecké sklo z 20. století i ze současnosti. Jeho práce měla vždy mezinárodní rozměr. Od roku 2017 je členem vědecké komise benátského mezinárodního festivalu sklářství Venice Glass Week. Jako kurátor stál Blanchaert za desítkami výstav v různých institucích zabývajících se sklem, keramikou, železem, dřevem, mramorem, ale také výtvarným uměním a fotografií. V rámci projektu *Homo Faber* připravil v letech 2018 a 2022 spolu se Stefanem Boerim výstavy *Best of Europe* (To nejlepší z Evropy) a *Next of Europe* (Co přichází z Evropy), ve kterých shromáždil stovky mistrovských kousků uměleckých řemeslníků z celé Evropy (Nadace Giorgia Ciniho, Benátky). Byl též jedním z přizvaných mezinárodních odborníků pro letošní výstavu tohoto pro-

jektu nazvanou *A Journey of Life* (Cesta života). V roce 2021 dohlédl na výstavu současného italského skla *Vitrea. Contemporary Italian Glass* pro Cologni Foundation of Art Crafts prezentovanou na milánském Trienále. Blanchaert je také kaligrafem a tvůrcem skleněných plastik (ve spolupráci se sklářským mistrem Silvanem Signorettem). V roce 2024 vydal knihu *Musica senza suono. Maestri di Murano* (Marsilio Editori) věnovanou současným mistrům muránského skla.

Příspěvek na kolokvium [zde](#)

Jean Blanchaert

Venini — The European Trend: Venini and Murano

— Abstract

Starting with a brief introduction on the magical period of the 1920s, I will speak about Venini and his important role in reinventing Murano glass, celebrating the marriage between ancient techniques and new ideas. This happened through his collaboration with the greatest artists, designers, architects of the 20th century under the firm artistic direction of Paolo Venini.

— CV

Jean Blanchaert is a gallerist, curator, and art critic. For more than thirty-five years, he ran the Blanchaert Gallery in Milan, which shone the spotlight on 20th century and contemporary glass. His work has always been characterised by an international profile. Since 2017 he has been a member of the Scientific Committee of *The Venice Glass Week*, an international festival dedicated to the art of Venetian glass. Blanchaert has curated dozens of exhibitions in institutional venues, in the fields of glass, ceramics, iron, wood and marble, as well as fine art and photography. As part of the 2018 and 2022 event *Homo Faber. Crafting a more human future* and together with Stefano Boeri, he curated *Best of Europe* and *Next of Europe*, two exhibitions that assembled hundreds of craft

masterpieces made by craftsmen-artists from all over Europe (Giorgio Cini Foundation, Venice). For the 2024 edition, *A Journey of Life*, he was one of the international craft experts. In 2021 he curated *Vitrea. Contemporary Italian Glass*, an exhibition organised by the Cologni Foundation of Art Crafts and presented at the Milan Triennial. Along with his activity as a gallerist, editor and curator, Blanchaert is also a calligrapher and a glass sculptor (in collaboration with the glass master Silvano Signoretto). In 2024, he published *Musica senza suono. Maestri di Murano* (Marsilio Editori), a book dedicated to contemporary glass masters of Murano.

Contribution to the colloquium [here](#)

Caterina Tognon

Republika skla. Neobyčejný svět českého skla

— Anotace

Mé dobrodružství s podivuhodným světem českého skla začalo v domě mistra Lina Tagliapietry, jediného muránského skláře, který rozumí českému sklu. V roce 1989 mi Lino doporučil sestkat se Sylvou Petrovou, kurátorkou Uměleckoprůmyslového musea v Praze, a tak jsem vyrazila do Čech... Tato cesta-spolupráce trvá doteď a vyvrcholila v mé galerii v Benátkách výstavou *Vladimír Kopecký — Not a Picture but an Event* (Ne obraz, ale událost). Jedná se o vůbec první samostatnou výstavu 91letého českého umělce v Itálii. Až do 23. listopadu 2024 představuje šestnáct kusů muránského skla, foukaných mistrem Andreou Ziliem z dílny Anfora a následně malovaných skelným smaltem rukou Kopeckého.

— CV

Caterina Tognon vede vlastní galerii od roku 1991, nejprve v Bergamu pod názvem D'Arte & Divetro, v Benátkách pak už přímo pod svým jménem. Její galerie představuje nejvýznamnější umělce z mezinárodního hnutí studiového skla a patří předním evropským institucím věnujícím se tomuto médiu. Českou republiku navštěvuje pravidelně již od roku 1989 a své znalosti o českých uměleckých sklářích a jejich tvorbě neustále prohlubuje. V roce

1998 zorganizovala v Bergamu největší evropskou muzejní výstavu děl Stanislava Libenského a Jaroslavy Brychtové, a to ve spolupráci s bergamskou Galerií moderního a současného umění, kterou v té době vedl Vittorio Fagone. Nejen ve své galerii představuje italské veřejnosti, mnohdy poprvé, řadu českých umělců, mezi nimi např. Reného a Miluši Roubíčkovy, Václava Ciglera, Vladimíra Kopeckého, Mariana Karla, Danu Zámečnickovou, Božka Šípka nebo Gizelu Šabókovou. S řadou z nich ji pojí nejen úzké profesionální vazby, ale i hluboké dlouholeté přátelství.

Příspěvek na kolokvium [zde](#)

Caterina Tognon

The Republic of Glass. The Extraordinary World of Bohemian Glass

— Abstract

My adventure in the extraordinary world of Bohemian glass began at the home of Maestro Lino Tagliapietra, who is the only glassblower in Murano familiar with Czech glass. In 1989 Lino advised me to go to Prague to meet Sylva Petrová, a curator at the Museum of Decorative Arts in Prague, and so I went... This collaborative journey continues to this day and has resulted in the first-ever solo exhibition of Vladimír Kopecký at my gallery in Venice: *Not a Picture but an Event*, open until 23 November 2024. It presents 16 Murano glass pieces by the 91-year-old Czech artist were blown by Maestro Andrea Zilio at Anfora furnace and later painted with vitreous enamel by Kopecký.

— CV

Caterina Tognon has been running her own gallery since 1991, first in Bergamo, as *D'Arte & Divetro*, then in Venice under her own name. Her gallery represents the most influential artists of the International Studio Glass movement and is one of the leading European galleries dedicated to this medium. Since 1989 she has travelled regularly to the Czech Republic (then Czechoslovakia) to deepen her knowledge of Czech artists who work with glass. In 1998

she organised the largest European museum exhibition of Stanislav Libenský and Jaroslava Brychtová in Bergamo, in collaboration with the Gallery of Modern and Contemporary Art in Bergamo, then directed by Vittorio Fagnone. She has presented many Czech artists both in her gallery and in public spaces, many times as firsts in Italy: René Roubíček and Miluše Roubíčková, Václav Cigler, Vladimír Kopecký, Marian Karel, Dana Zámečnicková, Gizela Šabóková, or Bořek Šípek, with whom she has established an intense professional relationship and deep friendship over the years.

Contribution to the colloquium [here](#)

Sylva Petrová

Italské sklo jako inspirace Hot Glass Movement v zámoří a Evropě

— Anotace

Příspěvek krátce nastiňuje souvislosti italských technik a mistrů s hnutím Hot Glass Movement především v Severní Americe, Japonsku nebo Austrálii. Upozorňuje na souvislosti s českým sklem a podporu českých tvůrců americkým sklářem Daleem Chihulym ovlivněným italskou školou. Příspěvek připomíná též výstavu *Venetians* v Uměleckoprůmyslovém museu v Praze v dubnu 1991.

— CV

PhDr. Sylva Petrová je mezinárodně uznávaná kurátorka, vědecká pracovnice, publicistka a vysokoškolská pedagožka, specialista na soudobé autorské sklo. Je emeritní profesorkou Univerzity v Sunderlandu ve Velké Británii, kde působila do roku 2012. V současnosti žije v Praze, od roku 2019 zastává pozici kurátora sbírky moderního a současného skla Uměleckoprůmyslového musea v Praze. Během své 39leté praxe v oboru napsala 9 samostatných knih (například *České sklo*, 2018), svými statěmi a výzkumem přispěla do dalších 47 publikací a zveřejnila na sto článků v odborných periodikách, jak v českých, tak zahraničních, například ve Finsku, Itálii, Francii, USA, Nizozemsku, Maďarsku, Velké Británii, Japonsku, Švýcarsku, Německu aj. Přednášela opakovaně v Čechách, na Slovensku,

v Japonsku, Austrálii, Nizozemsku, Finsku, USA a Velké Británii. Je autorkou celé řady výstav v českých institucích (například dlouhodobá expozice *Plejády skla 1946–2019* v Uměleckoprůmyslovém museu v Praze) i v zahraničí (naposledy v Benátkách roku 2023 s Caterinou Tognon *Bohemian Glass: Great Masters*). Za svou práci byla vyznamenána řadou ocenění doma i v zahraničí.

Příspěvek na kolokvium [zde](#)

Sylva Petrová

Italian Glass as an Inspiration for the Hot Glass Movement Overseas and in Europe

— Abstract

The presentation briefly outlines the links between Italian techniques and glassmakers and the Hot Glass Movement in North America, Japan, Australia, and elsewhere. It highlights the connections with Czech glass and the support of Czech artists by Dale Chihuly, influenced by the Italian school of glassmaking in North America. The paper also recalls the exhibition *Venetians* held at the Museum of Decorative Arts in Prague in April 1991.

— CV

Sylva Petrová is an internationally acclaimed curator, researcher, writer, and lecturer specialising in contemporary glass art. She is a former professor of the University of Sunderland, England, where she taught until 2012. She currently lives in Prague, where she has curated the collection of modern and contemporary glass at the Museum of Decorative Arts in Prague since 2019. Her 39-years contribution to the field includes 9 standalone books (e.g., *Czech Glass*, 2001), numerous texts and research published in 47 other publications, almost a hundred articles in scholarly journals both in the Czech Republic and in countries such as Finland, Italy, France, the US, the Netherlands, Hungary, the UK, Japan, Switzer-

land, Germany, etc. She has lectured repeatedly in the Czech Republic, Slovakia, Japan, Australia, the Netherlands, Finland, the US, and the UK. She is the author of a number of exhibitions in Czech institutions (e.g., the long-term exhibition *Pleiad of Glass 1946–2019* at the Museum of Decorative Arts in Prague) and abroad (most recently *Bohemian Glass: Great Masters* with Caterina Tognon in Venice in 2023). Her work has been recognised with various domestic and international awards.

Contribution to the colloquium [here](#)

Rainald Franz

Paolo Venini— Josef Hoffmann — Carlo Scarpa. Kreativní vazby ve skle mezi Vídni a Benátkami

— Anotace

Když vídeňské uměleckoprůmyslové muzeum MAK v roce 2014 a 2015 hostilo výstavu *I Santillana* (Já Santillana), Laura a Alessandro Diaz de Santillana, vnoučata Paola Veniniho, ve své přednášce vyzdvihli intenzitu vztahů Veniniho s Josefem Hoffmannem a Carlem Scarpou. Josef Hoffmann, přední vídeňský modernistický architekt a designér skla, navázal kontakt s Veninim velmi brzy po založení jeho muránské dílny v roce 1921. Dokumenty z archivu MAK, Veniniho raná díla věnovaná Rakouskému muzeu ve Vídni a bližší připomínka slavné výstavy *Kunstschau 1927*, kterou muzeum pořádalo, velmi dobře dokládají zapojení Paola Veniniho do vídeňského modernistického hnutí umění ve 20. letech 20. století. Hoffmanovy výstavy na trienále v Monze a později také v Miláně a jeho práce pro rakouský pavilon na benátské bienále stejně jako raná díla Carla Scarpy na Veniniho objednávku vypovídají o vzájemném vlivu i o ideové výměně, která mezi modernistickou Vídni a inovativními Benátkami s ostrovem Murano probíhala.

— CV

Rainald Franz získal kunsthistorické vzdělání ve Vídni, Mnichově, Londýně, Římě a Benátkách. Od roku 1992 je kurátorem sbírky skla a keramiky ve vídeňském uměleckoprůmyslovém muzeu

Příspěvek na kolokvium [zde](#)

MAK, kde má na starosti také průřezové sbírky a EU projekty. Jako kurátor působí také v Muzeu Josefa Hoffmanna v Brtnici. Od roku 2017 je členem výběrové komise benátského mezinárodního festivalu sklářství Venice Glass Week, v letech 2007–2013 působil jako předseda Mezinárodní komise pro umělecká řemesla a design (ICDAD) a v letech 2011–2013 také jako předseda Asociace rakouských historiků umění. Nadace Michelangelo jej ustanovila vídeňským „ambasadorem řemesel“ pro jejich průvodní publikaci k projektu Homo Faber. Zorganizoval několik mezinárodních symposií, mj. Mezinárodní symposium Josefa Hoffmanna s podtitulem „Pokrok krásou“ v roce 2023. Vyučuje na Ústavu historie umění Vídeňské univerzity a na Ústavu konzervování a restaurování Vídeňské univerzity užitého umění. Z jeho četných výstav a publikací v oboru skla a užitého umění z posledních let jmenujme alespoň tento výběr: *Oltre la Materia. Laura de Santillana* (Benátky 2023), *Glitz and Glamour. 200 Years of Lobmeyr* (Viedeň 2023), *Josef Hoffmann 1870–1956. Progress Through Beauty*, (Viedeň 2022), *I Vetri degli Architetti / The Glass of the Architects. Vienna 1900–1937* (Skira, 2016–2019) či příspěvek „Tecniche a caldo. Hot Shop Techniques with Venini“ do monografie *Venini, the Art of Glass* (Milán 2023).

Rainald Franz

Paolo Venini — Josef Hoffmann — Carlo Scarpa. Creative Relations in Glass between Vienna and Venice

— Abstract

When the MAK Wien hosted the exhibition *I Santillana* in 2014–2015, Paolo Venini's grandchildren Laura and Alessandro Diaz de Santillana stressed in a lecture how close relations Venini had maintained with Josef Hoffmann and Carlo Scarpa. Vienna's leading modernist architect and glass designer Josef Hoffmann had established ties with Venini only a few years after the latter man had opened his Murano furnace in 1921. Documents from the MAK Archives, early pieces by Venini donated to the Österreichisches Museum in Vienna, and a closer look at the museum's famous exhibition *Kunstschau 1927* speak for Paolo Venini's involvement in the 1920s reformative art movement in Vienna. With Josef Hoffmann exhibiting in the Monza Triennial and later also the Milan Triennial and his planning of the Austrian Biennial Pavilion in Venice, the exchange and influence between modernist Vienna and reformative Venice and Murano can also be seen in Carlo Scarpa's early works for Venini.

— CV

Rainald Franz is an art historian who studied in Vienna, Munich, London, Rome, and Venice. Since 1992 he has curated the Glass and Ceramics Collection at the MAK Wien, where he is

Contribution to the colloquium [here](#)

responsible for cross-collections and EU projects. He is a curator of the Josef Hoffmann Museum in Brtnice, Czech Republic. He has served as a member of the Selection Committee of The Venice Glass Week since 2017 and was President of the ICDAD-International Committee of Decorative Arts and Design in 2007–2013 and Chairman of the Association of Austrian Art Historians in 2011–2013. Fondazione Michelangelo appointed him the Viennese craft ambassador for their Homo Faber Guide. He has organised international symposia, such as the 2023 "Josef Hoffmann International Symposium. Progress through Beauty". He lectures at the Institute of Art History of the University of Vienna and at the Institute of Conservation and Restoration Sciences of the University of Applied Arts in Vienna. His numerous exhibitions and publications in the field of glass and applied arts can be exemplified by recent works: *Oltre la Materia. Laura de Santillana* (Venice 2023), *Glitz and Glamour. 200 Years of Lobmeyr* (Vienna 2023), *Josef Hoffmann 1870-1956. Progress Through Beauty* (Vienna 2022), *I Vetri degli Architetti / The Glass of the Architects. Vienna 1900–1937* (Skira, 2016–2019), or take contribution "Techniche a caldo. Hot Shop Techniques with Venini" to the book *Venini, the Art of Glass* (Milan 2023).

Eva Krátká

Skryté souvislosti „ad uso boemo“

— Anotace

Příspěvek se věnuje rekonstrukci vztahů českého a muránského sklářství ve druhé polovině 20. století. Na základě fragmentárních poznámek, podložených archivními rešeršemi, přinese mozaiku vzájemného respektu a inspirace, oproštěnou od narativu konkurencí. Zazní jména Astone Gasparetto, Karel Hetteš, Miroslav Hrstka, Věra Lišková, Franz Pelzel, René Roubíček aj.

Příspěvek na kolokvium [zde](#)

— CV

Eva Krátká žije ve Vicenza a Praze. Vystudovaná historička umění se věnuje studiu českého umění 20. století se zvláštním zaměřením na současné umění. Publikovala dvě knihy a řadu vědeckých článků a esejů v různých jazycích. Působila na Akademii výtvarných umění v Praze (2003–2012), podílela se na několika mezinárodních projektech dokumentačního centra Basis Wien (2006–2011), spolupracovala s Národním filmovým archivem (2021) a byla dlouholetou redaktorkou české a slovenské verze časopisu *Flash Art* (2013–2021). V roce 2023 se v Benátkách spolupodílela na organizaci výstavy České sklo: velcí mistři.

Eva Krátká

Hidden Contexts “ad uso boemo”

— Abstract

A contribution focuses on the reconstruction of the relations between the Czech and Murano glassmaking in the second half of the 20th century. On the basis of fragmentary notes, supported by archival research, it presents a mosaic of mutual respect and inspiration, free from the narrative of competition. The paper mentions names such as Astone Gasparetto, Karel Heteš, Miroslav Hrstka, Věra Lišková, Franz Pelzel, René Roubíček, and others.

Contribution to the colloquium [here](#)

— CV

Eva Krátká lives in Vicenza and Prague. Trained as an art historian, she has devoted herself to the study of 20th-century Czech art with a special focus on contemporary art. She has published two books and a number of research articles and essays in various languages. She worked at the Academy of Fine Arts in Prague (2003–2012), participated in several international projects at Basis Wien (2006–2011), collaborated with the Czech National Film Archives (2021) and was a long-time editor of the Czech and Slovak edition of *Flash Art* (2013–2021). She participated in the organisation of the exhibition *Bohemian Glass: The Great Masters* in Venice in 2023.

Leon Diaz de Santillana

Odkaz ve skle: svět Laury de Santillany

— Anotace

Laura de Santillana (1955–2019) byla mezinárodně uznávanou sklářskou umělkyní, která neustále rozšiřovala možnosti svého oboru. Očekávalo se, že povede rodinnou dílnu, ale nakonec se tak nestalo, což ji osvobodilo od manažerských povinností a nasměrovalo k cestě za svou uměleckou vizí v těsném spojení s muránskou sklářskou tradicí a jejím odkazem. Lauřino umění získalo na věhlasu díky sérii důmyslných skleněných „desek“ v muránském stylu. V posledních šesti letech svého života však díky experimentům v Novém Boru opět překročila hranice možného ovládnutím techniky tepelné deformace skla a vytvářela velmi rozměrné a smělé plastiky. Tato díla se nejen velikostí, ale i ztvárněním natolik odlišují od Lauřiny předchozí produkce, že je lze považovat za naprosto nový umělecký projev.

Příspěvek na kolokvium [zde](#)

— CV

Leon Diaz de Santillana vystudoval kulturní antropologii na Kalifornské univerzitě v Los Angeles. Je pravnukem slavného designéra Paola Veniniho a zastupuje již pátou generaci věhlasné sklářské rodiny. Právě uměleckému odkazu své rodiny, péči a propagaci, věnuje Leon převážnou část svého času. V zázemí historického studia své tety Laury de Santillany (1955–2019) spravuje rodinnou pozůstalost. Pomohl zrealizovat výstavy Lauřiných děl v New Yorku, Benátkách a v roce 2025 také ve Stockholmu. Zasloužil se o uvedení práce své tety rovněž na festivalech Design Miami a newyorském Independentu. Jako ředitel neziskové Nadace de Santillana, kterou v roce 2021 založil, zorganizoval první posmrtnou výstavu děl Laury de Santillany v Gallerii dell'Accademia v Benátkách v roce 2023.

Leon Diaz de Santillana

A Legacy in Glass: The World of Laura de Santillana

— Abstract

Laura de Santillana (1955–2019) was an internationally renowned glass artist who continually pushed the boundaries of her medium. Initially expected to lead Venini, her path took a new direction when the company was taken over in 1985. This unexpected turn freed her from familial expectations, allowing her to pursue her own artistic vision while remaining deeply connected to the Murano glassmaking tradition and heritage. Laura's early acclaim came from her Murano "tablet" pieces—delicate yet sophisticated sculptures. However, in the last six years of her life, she experienced a renaissance in Nový Bor, further shedding limitations as she mastered the innovative "slumping" technique to create large, bold sculptures. These works were so different in scale and expression that they appeared to come from an entirely new artistic voice.

— CV

Leon Diaz de Santillana is a Cultural Anthropology graduate from UCLA and a fifth-generation member of a celebrated glassmaking family. As the great-grandson of renowned designer Paolo Venini, Leon is dedicated to preserving and advancing his family's artistic legacy. He oversees the artistic estate of his aunt, Laura de Santillana (1955–2019), working out of her historic studio. Leon has facilitated exhibitions of Laura's work in New York, Venice, and is planning a show in Stockholm for 2025. Through his efforts, Laura's works have also been featured at Design Miami and the Independent Art Fair. As the director of the De Santillana Foundation, a not-for-profit organisation he founded in 2021, he organised the first posthumous exhibition of Laura's work at the Gallerie dell'Accademia in Venice in 2023.

Contribution to the colloquium [here](#)

Jaroslav Švácha

Laura de Santillana a její spolupráce s firmami v Novém Boru

— Anotace

„Měl jsem možnost spolupracovat s paní Laurou mezi lety 2013 a 2019 na jejím uměleckém projektu tepelného formování foukaných válců o různých délkách a průměrech. Válce byly foukány skláři ve sklárně Ajeto v Lindavě v různých barvách — od křišťálové barvy až po různobarevné a vícevrstvé. Válce jsme následně teplotně formovali v naší speciální peci o vnitřních rozměrech 170 × 320 × 100 cm. Tato pec, kterou provozuje společnost TGK v Novém Boru, umožňovala celou řadu různých nastavení forem a velikostí tak, aby bylo možné plnit všechna přání a představy paní Laury. Po zvládnutí technologie termického zpracování samostatných válců začala paní Laura pracovat s dvojicí skleněných objektů v jedné formě, v letech 2018–2019 jsme začali experimentovat s ‚trojáky‘, tedy třemi válci deformovanými v jedné formě. Bohužel v roce 2019 Laura de Santillana zemřela a naše spolupráce se už dále rozvinout nemohla... Můj příspěvek přinese průřez naší spoluprací od prvních pokusů a hledání způsobů, jak válce tvarovat a formovat, až po závěrečné pokusy s třemi válci. Jak firmě TGK ve Skalici u České Lípy, tak i mně osobně bylo velkou ctí s paní Laurou na jejích projektech spolupracovat. Snažili jsme se plnit její představy, i když to

nebylo někdy jednoduché; byla ve své práci vždy náročná a důsledná. Však mi také při diskusích o těchto problémech Petr Novotný vždy nezapomněl připomenout: ‚Víš, je z rodu Venini, a těm máme vlastně takovou malou historickou povinnost pomáhat. Od nich to všechno, i to naše dneska, tak nějak pochází...‘“

— CV

Jaroslav Švácha absolvoval VŠCHT Praha — na Katedře silikátů v laboratoři prof. Šaška se mezi lety 1982–1987 věnoval základnímu složení skla ve vztahu k jeho vlastnostem. Později se na Polevsku věnoval řešení různých vývojových programů, jako například vývoj a výroba skleněných rekalkulačních standardů pro XRF metody (1988–1989). Výrobě a vývoji tohoto druhu skla se věnuje doposud. Důležitá zkušenosti získal při řízení vývoje technologie na lince systému TPSD — tažení plochého barevného skla směrem dolů (1988–1991). V roce 1996 založil společnost TGK — technika, sklo a umění, která se stala lídrem na českém trhu v obchodu s barevným plochým sklem a dalšími pomůckami pro zpracování skla. Spolu s Hanou Sůvovou stáli na počátku rozvoje technik spékání a ohýbání barevného skla v Česku i na Slovensku. Jaroslav Švácha spolupra-

coval s Preciosou-Lustry a následně s Lasvitem na vývoji a realizaci různých světelných projektů a použití skla v architektuře. V roce 2022 uvedl spolu s Lasvitem do provozu jednu z největších fusingových pecí na světě, která má pracovní plochu 300 × 600 cm a výšku 60 cm.

Příspěvek na kolokvium [zde](#)

Jaroslav Švácha

Laura de Santillana and Her Cooperation with Companies in Nový Bor

— Abstract

“I had the opportunity to work with Laura in 2013 to 2019 on her artistic project of thermoforming blown cylinders of various lengths and diameters. The cylinders were blown by glassmakers at the Ajeto glassworks in Lindava in various colours — from crystal clear to multicoloured and multilayered materials. We then thermoformed the cylinders in our special furnace with inner dimensions of 170 × 320 × 100 cm. This furnace, operated by TGK in Nový Bor, allowed us to adjust the forms and sizes in numerous ways, thus fulfilling all of Laura’s wishes and designs. When we had mastered the technology of thermoforming individual cylinders, Laura began working with pairs of glass objects in a single form, and in 2018–2019 we started experimenting with ‘triples’, that is, three cylinders deformed in a single form. Unfortunately, Laura de Santillana died in 2019 and our collaboration could not develop any further... My presentation gives an outline of our cooperation from the first attempts with which we explored shaping and forming cylinders to the final experiments with three cylinders. It was a great honour both for TGK in Skalice near Česká Lípa and for me personally to work with Laura on her projects. We strove to realise her ide-

as, even though it was not always easy; she was always very demanding and meticulous in her work. But as Petr Novotný never failed to remind me in our discussions on this topic: ‘You know, she’s a Venini, and we have something of a historical duty to help that family. All we have, even today, comes from them to some extent...’”

— CV

Jaroslav Švácha graduated from the University of Technology in Prague, Department of Silicates, where he studied the basic composition of glass in relation to its properties in Prof. Šašek’s laboratory in 1982–1987. Later he was engaged in various development programmes at Polevsko, such as the development and production of glass recalibration standards for XRF methods (1988–1989). He continues to be involved in the production and development of this type of glass. He gained important experience when managing the development of technology on the TPSD system line — the downward drawing of flat coloured glass (1988–1991). In 1996 he founded TGK — technika, sklo a umění, a company that became a leader in the Czech market with flat coloured glass and other aids for glass processing. Together with Hana Sůvová, they initiated

the development of techniques of sintering and bending of coloured glass in Czechia and Slovakia. He has cooperated with Preciosa-Lustry and then with Lasvit on the development and implementation of various lighting projects and the use of glass in architecture. In 2022, together with Lasvit, he commissioned one of the largest fusing furnaces in the world, with a working area of 300 × 600 cm and a height of 60 cm.

Contribution to the colloquium [here](#)

